

en Afgift af den Værdistigning, som tilføres de Ejendomme eller Grunde, der nyde godt af visse Jernbaneanlæg.“

Da det maa antages, at Lovgivningsmagten herved selv tilstrækkelig har overvejet selve Berettigelsen af en saadan Afgift, maa Kommissionen tage denne Afgiftsret som det givne Udgangspunkt, der ikke kan omtvistes eller forrykkes. Paa den anden Side maa Spørgsmaalets Henvisning til en særlig Kommissions Overvejelse formentlig forudsætte, at disse Overvejelser skulle omfatte saadanne Sider ved dette Afgiftsproblem, som vanskelig kommer til deres fulde Ret ved en Rigsdags særlige Behandlingsmaade. Herunder hører da ikke blot Spørgsmaalene om en saadan Afgifts hensigtsmæssigste Form, Størrelse, Beregningsmaade, Udredelse og Oppebørsel; thi netop saadanne nærmest administrative og kameralistiske Kvæstioner henhører vel nærmest til dem, som Lovgivningsmagten og Regeringskontorerne oftest beskæftige sig med, og hvor deres Mænd ingenlunde kan antages at savne fuld Indsigt — tilmed da denne Side af Sagen naturlig maatte ordnes nogenlunde overensstemmende med bestaaende administrative Sædvaner og Skemaer.

Derimod maa det antages, at Kommissionens særlige Opgave maatte være at overveje og udrede Afgiftsrettens theoretiske Begrundelse, at undersøge Afgiftsbegrebets Afgrænsning overfor andre Skatte- og Afgiftsforhold, at paavise Afgiftens Indflydelse paa de afgiftspligtige Ejendommers Værdi, Benyttelse og Omsætning saavel som paa det økonomiske Liv i det Hele, at eftervise alle Følger af en saadan Afgifts Paalæg for den øvrige borgerlig-økonomiske Lovgivning, samt endelig, saafremt Emnet dertil selv gav Opfordring, at udvikle, hvilken Betydning det af Lovgiverne godkendte Afgiftsprincipis Overførelse paa beslægtede Omraader vilde rumme for Statens og Samfundets hele Vel. Det Lys, som en saglig og af politiske Partiforhold uafhængig Kommission ad denne Vej kunde kaste over et Emne som det foreliggende, maatte formentlig netop være af særlig Vigtighed for en lovgivende Myndighed, ikke mindst fordi det fra mange Sider er erkendt under Jernbanelovens Behandling paa Rigsdagen, at denne Lov paa disse Omraader er banebrydende i mere end én Henseende.

Det kan derimod næppe antages, at en saadan Kommissions Opgave skulde være at søge at tilvejebringe et *Kompromis-Forslag*, der paa Forhaand maatte antages at kunne tiltale visse politiske Faktorer under bestemte politiske Situationer. Dette vilde være at foregribe den endelige Afgørelse, som det netop tilkommer de politiske Myndigheder selv at træffe. Og ved at tilkalde udenfor Rigsdagen staaende Sagkyndige, der maa formodes at staa frit og vel ogsaa tildels forudsætningsløse i Henseende til Sagens politiske Side, maa Lovgivningsmagten antages at kræve et strengt objektivt Arbejde, raadgivende og vejledende for Lovgiverne, men ikke at forveksle med et Rigsdagsudvalgs, mulig af mange andre vigtige Hensyn beherskede Gerning.

Disse almindelige Betragtninger forekommer os ikke helt overflødige i det foreliggende Tilfælde. Thi, som det fremgaar af Flertallets foreliggende Betænkning, har dette ikke paa alle Punkter fulgt de af os saaledes formulerede Grundsætninger for Kommissionens Arbejde. Det foreliggende betydningsfulde Emne synes os gennemgaaende behandlet af Flertallet uden indgaaende Prøvelse af de store Principspørgsmaal, som Afgiftsspørgsmaalet rummer, men som man i nogen Grad har ladet ligge; det synes os, som om Flertallet ikke altid bestemt nok har afgrænset sin egen Afgiftsform og ikke altid tilstrækkelig har begrundet sine Afgørelser; og endelig har Flertallet efter vor Formening uden rimelig Grund begrænset Kommissionens „Kompetence“; saa at vigtige principielle Spørgsmaal, der dog ere drøftede helt indgaaende under Kommissionens Forhandlinger, overhovedet ikke findes optagne i Flertallets Betænkning. — Kompetenceregler turde overhovedet kun bestaa i Begrænsninger mod sideordnede retlige og administrative Myndigheder, men næppe have videre Betydning